

OZNANILA

Župnija ŠENTJANŽ
in
Sv. PETER NA KR. GORI
od 10. marec - 17. marec 2013

9.3. sobota: **Šentjanž ob 17.00:** + ALOJZIJA IN GVIDO LAUK – Marjan

10.03. – 4. POSTNA NEDELJA:

Šentjanž ob 8.00: + JULIJANA LORENCI – obl. – rZV - Franček

Pred mašo molitev križevega pota

Sv. Peter na Kr.g. ob 9.30: + FRANC PIRNAT in MARJETA – rZV- Igor

Po maši krst: Vrhovnik Nika

12.3. torek: **Emin dom ob 17.00:** ŽIVI IN RAJNI FARANI

17.03. – 5. POSTNA NEDELJA:

Šentjanž ob 8.00: + MARIJA IN JOŽEF PODPEČAN - Marjan

Pred mašo molitev križevega pota, po maši v Šentjanžu krst Repas Eve

Sv. Peter na Kr.g. ob 9.30: + MIRAN BREČKO - Marjan

Nova Družina. Naročajte svete maše – ob nedeljah po maši. Radi darujte za svoje svojce.

- Farani v Šentjanžu: Poravnajte STOLNINO – prispevek je 20 €

Obnovite naročnino na verski tisk. **Petnajst minut pred mašo pridite k molitvi križevega pota.**

- Berite in ogledujte www.jagnje.si.
- Vabljeni na drugi postni pohod v tišini – od Salavnik na Goriškem vrhu do cerkve Sv. Lovrenca (v Avstriji)

Zbrani darovi preteklega 1. nedelje v mesecu v Šentjanžu: 86,35 €

Zbrani darovi pri Sv. Petru na Kronske gori na 1. nedeljo v mesecu: 80,55 €

Ustavimo se ob današnji Božji besedi...

Evangeljska prilika o izgubljenem sinu, ki jo slišimo na 4. postno nedeljo, je čudovita zgodba o brezpogojni ljubezni Boga do nas ljudi, do vsakega človeka posebej. Bog čaka na človeka, vedno ga pričakuje, ne pozablja nanj in mu hiti naproti z mnogimi znamenji svoje dobrohotnosti - kot oče iz prilike, ki sina, ki se vrne, sprejme brez graje. Oče ve, da ga je dovolj izučilo življenje samo, ki ga je pripeljalo na pot vrnitve. Ko bomo poslušali in premišljevali to priliko, skušajmo v njej slišati tole pomembno sporočilo:

Bog je Oče, katerega dobrota ne pozna meja. Kadar se z grehom oddaljujemo od njega, je neizmerno potrpežljiv v čakanju na našo vrnitev in vedno odpušča, kadar se vračamo nazaj v njegov objem.

*Bog hoče, da vse, kar storimo zanj,
naredimo z veseljem.*

(sv. Janez Bosko)

3. del: ODLOČANJE ZA DUHOVNIŠKI POKLIC

Leta šolanja so tekla. Janez Bosko je za svoje preživljanje moral skrbeti tudi sam. Tako je poleg študija dobil še izkušnje z raznovrstnim delom, ki je takrat zanj bilo le sredstvo za preživljanje in gotovo si ni predstavljal, koliko teh spretnosti mu bo kot poznejšemu vzgojitelju prišlo prav ob ustanavljanju delavnic. Čevljar, kovač, krojač, izdelovalec likerjev in slaščičar ... On pa si je vendar želel postati duhovnik! Ob vsem, kar je življenje postavljalo predenj, se mu je jasnost življenjske izbire kar odmikala. Tudi za mladega Janeza Boska odločitev ni bila sama po sebi umevna in lahka. Duhovniški poklic ga je sicer privlačil, a v sebi je čutil tudi svojo krhkost in nepopolnost, ki ga je v misli na odgovorno odločitev strašila. Poleg tega ga je tudi revščina, s katero se je moral vedno znova spopadati, postavljala v dvom. Sanje, ki so sicer bile močno zasidrane v njegovem spominu, so vendarle bile le sanje. Želel si je, iskal in prosil Gospoda, da bi našel pravi nasvet, ki bi razsvetlil njegovo srce. Prva odločitev je bila za frančiškanski red, a Gospod ga je vodil in po modrem nasvetu prijateljevega strica se je odločil, da stopi na pot duhovništva, pozneje pa bo spoznal, kaj natančno Bog želi od njega in kje bo njegovo srce resnično mirno in srečno.

»O, če bi takrat imel kakega voditelja, ki bi skrbel za moj poklic! Zame bi bil velik zaklad, a ta zaklad mi je manjkal! Imel sem dobrega spovednika, ki me je mislil napraviti za dobrega kristjana, toda v poklic se ni hotel nikoli vmešavati. Ko sem se posvetoval s samim seboj in ko sem potem bral kakšno knjigo, ki je obravnavala izbiro poklica, sem se odločil, da bom vstopil v frančiškanski red. Če bom postal klerik v svetu, sem si rekel, bo mojemu poklicu grozil brodolom. Oklenil se bom duhovniškega poklica, odpovedal se bom svetu, šel bom v kak samostan, posvetil se bom študiju in premišljevanju ter bom tako v samoti premagoval strasti, posebno napuh, ki se je globoko zakoreninil v mojem srcu.

Vse je bilo pripravljeno za vstop v Samostan miru v Chieriju. Nekaj dni pred časom, ki je bil določen za moj vstop, sem imel ene od najbolj čudnih sanj. Zdelo se mi je, da vidim množico tistih redovnikov, oblečenih v razparane obleke, ki so tekli eden v nasprotno smer od drugega. Eden od njih mi je prišel povedat: »Ti iščeš mir, a tukaj miru ne boš našel. Poglej vedenje svojih bratov. Bog ti pripravlja drug kraj in drugo žetev.« Tistega redovnika sem hotel kaj vprašati, a zbudil me je ropot in videl nisem ničesar več. Vse sem razložil svojemu spovedniku, ki ni hotel poslušati niti o sanjah niti o redovnikih.

V tistem času se je zgodilo nekaj, kar mi je onemogočalo uresničitev mojega načrta. In ker je bilo ovir veliko in so bile trajne, sem se odločil, da bom vse razložil prijatelju Comollu. Svetoval mi je, naj opravim devetdnevnicu, med katero bo on pisal svojemu stricu župniku. Zadnji dan devetdnevnic sem v družbi neprimerljivega prijatelja opravil spoved in prejel obhajilo, nato bil pri maši in stregel še pri drugi v stolnici. Ko sva se vrnila domov, sva res našla pismo don Comolla, napisano takole: »Pozorno presodita razložene zadeve; tvojemu tovarišu bi svetoval, naj odloži vstop v kak samostan. Obleče naj kleriško obleko. Ko bo opravljal svoje študije, bo mnogo bolj spoznal tisto, kar hoče Bog od njega. Naj nima nobenega strahu, da bi izgubil poklic, saj bo z odmaknjenostjo in s pobožno dejavnostjo premagal vse ovire.« Ravnal sem se po tem modrem nasvetu, resno sem se posvetil rečem, ki bi lahko koristile, da bi se pripravil na kleriško preobleko. Takoj sem naredil izpit iz retorike in potem še izpit za kleriško preobleko v Chieriju. Tistega leta izpit zaradi kolere, ki je grozila našim krajem, ni bil, kot navadno, v Torinu. Ko sem šel domov na počitnice, sem nehal igrati spretneža in sem se potopil v dobro branje, ki sem ga, to moram priznati v svojo sramoto, do takrat zanemarjal. Še naprej pa sem se ukvarjal s fanti, zadrževal sem jih s pripovedovanjem, prijetnim razvedrilom in petjem cerkvenih pesmi. Še več, ko sem opazil, da so mnogi že postali starejši, a so bili zelo nevedni v verskih resnicah, sem se potrudil in jih učil tudi vsakdanjih molitev in drugih zelo pomembnih stvari za tisto obdobje. To je bil neke vrste oratorij, v katerem je bilo okrog petdeset dečkov, ki so me ljubili in me ubogali, kakor da bi bil njihov oče.« (Spomini, str. 53–55)

(se nadaljuje...)